

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2104/2567

พนักงานอัยการจังหวัดลพบุรีโจทก์ นาง พ.ผู้ร้อง นาย ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้าย โจทก์คงมีคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีลักษณะเป็นคำขัดท้อของผู้ร่วมกันกระทำผิดด้วยกัน แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับโดยเด็ดขาดห้ามมิให้รับฟังคำขัดท้อนั้นและข้อเท็จจริงตามคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ก็เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 บอกเล่าถึงความเป็นไปในการกระทำความผิด มิใช่กระทำไปโดยมุ่งต่อผลเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นผิดแล้วให้จำเลยที่ 2 รับผิดเพียงลำพัง คำขัดท้อของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังได้ แต่อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยชี้ขาดนักพยานบอกเล่า พยานขัดท้อ หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง สำหรับ

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดท้อของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพยานโจทก์ พ. พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่คำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำขัดท้อของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ เมื่อโจทก์ไม่มีพยานบุคคลอื่นมานำสืบเกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 อีก เช่นนี้ คำขัดท้อของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเหตุผลอันหนักแน่น ไม่อาจนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 2 ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215

และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ 72, 72 ทวิ ธิบอาวุธปืน ซองกระสุนปืน หัวกระสุนปืน และรถยนต์ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยทั้งสอง ตามกฎหมาย และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดี ที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นางพงษ์ศิริ มารดาของนายพงศ์เทพ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพ 150,000 บาท ค่าขาดไร้อุปการะ 2,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิด เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาผู้ร้องขอถอนคำร้องศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษา ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 376 พระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชนและฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น (ที่ถูก ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็น ของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาตจำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกระทงละหนึ่งใน สามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต จำเลยทั้งสองแล้ว จึงเพิ่มโทษไม่ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่ เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 1 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 8 เดือน คำให้การชั้นสอบสวนและทาง นำสืบของจำเลยทั้งสอง เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกระทง ละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายกับเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุกคนละ 10 เดือน 20 วัน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 4 เดือน 40 วัน รวมจำคุกคนละ 33 ปี 18 เดือน 60 วัน ธิบอาวุธปืน ซองกระสุนปืน และหัวกระสุนปืนของกลาง ยกคำขอให้ริบรถยนต์ของกลางและให้คืนแก่เจ้าของ ส่วนที่โจทก์ขอให้ นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของ ศาลชั้นต้น ปรากฏว่าในคดีดังกล่าวศาลพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 เดือน แต่จำเลยที่ 1 ถูกคุมขังเกินกำหนดเวลาต้องโทษจำคุกไปแล้ว จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ คำขอส่วนนี้จึงให้ยก

จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2564 เวลาประมาณ 0.30 นาฬิกา ขณะที่นายพงศ์เทพ ผู้ตาย ขับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กย xxxx ลพบุรี ไปตามถนนพหลโยธินถึงหน้าร้าน ม. ตำบลท่าศาลา อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี มีคนร้ายขับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชก xxxx กรุงเทพมหานคร ของกลาง แชนรยนต์ของผู้ตายทางด้านขวา แล้วจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับใช้อาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายของกลางยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 2 มีว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางในขณะที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตาย โจทก์ก็มีคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 18 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ของกลางไปรับจำเลยที่ 2 แล้วให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลาง โดยจำเลยที่ 1 นั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับ ไปยังหน้าวัด ท. เมื่อถึงบริเวณดังกล่าวเวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ลงจากรถยนต์ของกลางไปรับเมทแอมเฟตามีนแล้วกลับขึ้นรถยนต์ของกลาง จากนั้นจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อนายออยให้มารับเมทแอมเฟตามีนยังสถานที่นัดหมาย เมื่อจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายออยแล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปบ้านเช่าของจำเลยที่ 2 เพื่อนำเมทแอมเฟตามีนไปเก็บไว้ ระหว่างทางนายโน้ตโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 1 เพื่อขอซื้อเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 1 ให้นายโน้ตไปรอที่หน้าโรงเรียน ว. ต่อมาขณะจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางมาถึงบริเวณวงเวียนพระนารายณ์ จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ ยี่ห้อ มาสด้า สีแดง ขับช้าแปลก ๆ หลังจากนั้นจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปโรงเรียน ว. แล้วจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายกล้าขณะนั้นจำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ยี่ห้อ มาสด้า สีแดง คันเดิมขับผ่านมาช้า ๆ จำเลยที่ 1 จึงให้จำเลยที่ 2 ขับรถตามไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องแซง จนกระทั่งจำเลยที่ 1 เกิดความระแวงเรื่องที่จำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนอยู่ในรถว่ากลุ่มนายโน้ตที่เคยติดเงินจำเลยที่ 1 จะขับรถมาทำร้ายจำเลยที่ 1 ประกอบกับจำเลยที่ 1 เป็นคนใจร้อนและมีอาวุธปืนอยู่ในกระเป๋าดำด้วย เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถแซงรถยนต์ ยี่ห้อ มาสด้า สีแดง ขึ้นไปจำเลยที่ 1 จึงลดกระຈจรถลง ขณะผ่านไปด้านหน้ารถ จำเลยที่ 1 จึงใช้อาวุธปืนยิงไปบริเวณตัวถังรถยนต์ ยี่ห้อ มาสด้า สีแดง 1 นัด แล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถหลบหนี ซึ่งคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวมีลักษณะเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับโดยเด็ดขาดห้ามมิให้รับฟังคำขัดทอดนั้นและข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวก็เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 บอกเล่าถึงความเป็นไปในการกระทำความผิด มิใช่กระทำให้ไปโดยมุ่งต่อผลเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นผิดแล้วให้จำเลยที่ 2 รับผิดเพียงลำพัง คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังได้ แต่อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยข้างนี้หากพยานบอกเล่า พยานขัดทอด หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง สำหรับคดีนี้โจทก์ไม่ได้นำเสนอให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพนักตำรวจโทพงศ์พิชิต พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2

ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่คำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำชี้ขาดของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ ปัญหาที่ต้องพิเคราะห์ต่อไป คือ คำชี้ขาดของจำเลยที่ 1 มีเหตุผลหนักแน่นหรือไม่ โจทก์มีพยานตรวจสอบหรือมิใช่ เจ้าพนักงานตำรวจผู้สืบสวนคดีนี้เบิกความเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ได้ความว่า การสืบสวนยืนยันได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 พยานตรวจสอบการใช้หมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวพบว่าช่วงเดือนเมษายนมีการโทรศัพท์ติดต่อกับผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 บ่อยครั้ง หลังจากนั้นพยานขอข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของหมายเลขที่ลงท้ายด้วย 7603 จากบริษัท อ. พบว่าผู้ลงทะเบียนใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลขดังกล่าวคือ นางสาวนุสรา อติตกริยาจำเลยที่ 2 และพบว่าหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ใช้งานร่วมกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ OPPO รุ่น A 7 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 15 ต่อมาพยานสะกดรอยตามนางสาวนุสราพบว่าชีวิตประจำวันของนางสาวนุสราไม่สอดคล้องกับการใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 พยานจึงเชื่อว่านางสาวนุสราไม่ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจากนั้นพยานทำแผนผังข้อมูลเครือข่ายพบว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ใช้ติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 2773 และ 0897 ของนางสาวนุสราด้วย และยังใช้ติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 ของจำเลยที่ 1 กับบุคคลที่ใช้ชื่อสกุลแก้วแดงดีด้วย พยานมีความเห็นว่าผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ต้องมีความสนิทสนมกับนางสาวนุสรา จำเลยที่ 1 และคนที่อยู่ในตระกูลแก้วแดงดี โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลขดังกล่าว หลังจากนั้นพยานตรวจสอบการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ทั้งช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ พบว่ามีความสัมพันธ์กับหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยมีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่บริเวณใกล้เคียงกันและสอดคล้องกับรถยนต์สีดำที่ขับผ่านก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ จึงเชื่อว่าก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อยู่ในรถยนต์คันดังกล่าวด้วย ต่อมาพยานทราบว่าเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 2 ได้พร้อมโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 15 ซึ่งหมายเลขอีมี่ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวตรงกับที่พยานดำเนินการตรวจสอบ พยานจึงสรุปว่าจำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 2 ช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ เห็นว่า คำเบิกความของพยานตำรวจหรือมิใช่โจทก์ที่ว่าจำเลยที่ 2 อยู่กับจำเลยที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ นั้นเป็นความเห็นที่ได้มาจากการวิเคราะห์และตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรา อติตกริยาจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เท่านั้น โดยโจทก์ไม่มีพยานบุคคลมาเบิกความสนับสนุนคำเบิกความของพยานตำรวจหรือมิใช่โจทก์ให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ของนางสาวนุสรา ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสืบสวนระบุว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 06 5923 7603 ใช้งานกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ OPPO รุ่น A 7 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 867299048692390 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 15 2019 รหัสสากล

ประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 861128049555610 แต่ตามบันทึกการจับกุมระบุว่า เจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมตรวจสอบพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ยี่ห้อ Vivo รุ่น 1901 หมายเลข IMEI 1 : 861128049555615 และหมายเลข IMEI 2 : 861128049555607 หมายเลขโทรศัพท์ 09 9495 4407 ซึ่งตรงตามรายการตรวจยึดของกลางและภาพถ่าย โดยเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมจำเลยที่ 2 ไม่ได้ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 152019 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 861128049555610 ที่พันตำรวจตรีอภิเชษฐ์ใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และตรวจสอบดังที่เบิกความไว้เป็นของกลาง ดังนี้ คำเบิกความของพันตำรวจตรีอภิเชษฐ์ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์และตรวจสอบจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรอติตกริยาจำเลยที่ 2 เป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เมื่อโจทก์ไม่มีพยานบุคคลอื่นมานำสืบเกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 อีกเช่นนี้ คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเหตุผลอันหนักแน่น ไม่อาจนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · วรุตติ ทวาทสิน · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2104/2567>